

Балада

Маноилъ майсторъ каменъ мостъ гради,
деня го зида, сутринь — ни следи.
Нощя що зида, денемъ се отрони, —
рѣката буйна пакъ полето гони.

Събра другари майсторъ Маноилъ
и каза: „Мостъ такъвъ не съмъ градилъ,
курбанъ невижданъ нека да заколимъ,
горещо Богу ний да се помолимъ.“

Предъ Бога клетва всѣки да даде:
чие се любе първо зададе,
да носи обѣдъ на своя стопанинъ,
курбанъ за моста нека то да стане.

И въ зидъ основенъ него да вградимъ,
да се не рони мостътъ, що градимъ.
Рѣката яко стегнемъ-шемъ презъ кръста,
та нека пакъ е буйна и чевръста.“

*

Едва разсъненъ Божи чуденъ свѣтъ,
избързва първа съ топлия обѣдъ
Маноилица — хубава и млада,
стопанинъ свиденъ да ѝ се не нада.

Кога Маноилъ съзрѣ отдалечъ
невѣстата си, не промълви речъ.
Съ трѣстиковъ метъръ сѣнка и измѣри
и я зазида, мостъ да не трепери.

Порони сълзи — бисеръ и елмазъ,
замина мълкомъ, нѣма и безъ гласъ.
Отиде въ кѣщи, люта треска хвана
и вечъ не стана клетата горкана.

Остави въ люлка рожба първенецъ,
съ очички ясни като на синцецъ.
Детето плаче, иска да бозае,
кжде е мама, то не ше да знае.

А тя на моста въ каменния зидъ
детето търси и подъ свода витъ
отъ грѣлъ излива своито топло млѣко,
и пѣтничъ късенъ мами отдалеко.

Блуждай и писка майчина душа,
кагъ птица болна, скитница въ нощта;
шурти отъ моста кротко млѣченъ чучуръ,
като заплаха, като вѣченъ укоръ.

Никола Никитовъ

